

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **V. K.**, proti žalovaným: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, a **Policie České republiky**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o přezkoumání rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27. 7. 2006, č. j. OAM-248-8/TP-2006, ze dne 5. 6. 2006, č. j. VS-104/RK/3-2006, a ze dne 31. 10. 2006, č. j. OAM-756/M-2006, a rozhodnutí Policie České republiky ze dne 14. 9. 2006, č. j. SCPP-00157/C-CI-2006, ze dne 28. 8. 2006, č. j. SCPP-064809/PH-XIII-CI-120-2006 a ze dne 19. 10. 2006, č. j. SCPP-929/PH-XIII-C-2006, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2009, č. j. 7 Ca 324/2006 – 94,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou dne 30. 6. 2009 napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedené usnesení Městského soudu v Praze, jímž byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27. 7. 2006, č. j. OAM-248-8/TP-2006, ze dne 5. 6. 2006, č. j. VS-104/RK/3-2006, a ze dne 31. 10. 2006, č. j. OAM-756/M-2006, a rozhodnutí Policie České republiky ze dne 14. 9. 2006, č. j. SCPP-00157/C-CI-2006, ze dne 28. 8. 2006, č. j. SCPP-064809/PH-XIII-CI-120-2006 a ze dne 19. 10. 2006, č. j. SCPP-929/PH-XIII-C-2006. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že pro přezkoumání uvedených správních rozhodnutí nejsou splněny podmínky řízení.

Ze spisu vyplývá, že usnesení Městského soudu v Praze, ve kterém byl stěžovatel řádně poučen o možnosti podat kasační stížnost do dvou týdnů od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu, bylo stěžovateli doručeno ve smyslu § 50c odst. 4 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 30. 6. 2009 (dále jen o. s. ř.), ve spojení s ust. § 42 odst. 5 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), dne 15. 6. 2009.

Podle ust. § 50c odst. 4 o. s. ř. nebude-li uložena písemnost vyzvednuta do 3 dnů nebo, jde-li o písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, do 10 dnů od uložení,

považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl; to neplatí, je-li náhradní doručení písemnosti vyloučeno (§ 50d odst. 1) nebo bylo-li uložení písemnosti neúčinné.

V projednávaném případě byl pokus doručovatele dodací pošty o doručení zásilky stěžovateli učiněn dne 5. 6. 2009. Vzhledem k tomu, že adresát písemnosti nebyl zastižěn, byla téhož dne písemnost v souladu s ust. § 46 odst. 3 o. s. ř. uložena na poště. Úložní doba zásilky, obsahující usnesení Městského soudu v Praze, skončila podle ust. § 50c odst. 4 o. s. ř. dne 15. 6. 2009. Protože nebylo prokázáno, že by se stěžovatel v místě doručování nezdržoval, nastala tímto dnem fikce doručení písemnosti. Stěžovatel písemnost převzal teprve dne 19. 6. 2009, což stvrdil svým podpisem na doručence.

Za den doručení usnesení Městského soudu v Praze nelze považovat den, kdy si stěžovatel zásilku osobně převzal, neboť se tak stalo poté, co uplynula desetidenní úložní doba.

Po zvážení výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně.

Podle ust. § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout.

Podle ust. § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle ust. § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

V daném případě dnem určujícím počátek běhu lhůty ve smyslu ust. § 40 odst. 1 s. ř. s. byl den doručení písemného vyhotovení usnesení Městského soudu v Praze stěžovateli – t. j. pondělí 15. 6. 2009. Den následující po dni doručení je podle tohoto ustanovení považován za první den běhu dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti ve smyslu ust. § 106 odst. 2 s. ř. s. Konec lhůty pro podání kasační stížnosti ve smyslu ust. § 40 odst. 2 s. ř. s. pak v návaznosti na výše uvedené připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty – t. j. dnem doručení, a to na pondělí 29. 6. 2009. Zákonná lhůta uplynula stěžovateli marně, kasační stížnost podaná dne 30. 6. 2009 je opožděná. Nejvyšší správní soud ji proto podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. ledna 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu